

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΡΙΤΗ, 22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ.

Ἡ τελευταία πρεμιέρα τοῦ Βασιλικοῦ πού κάπως καθυστερημένα παίρνει θέση σ' αὐτὲς τὲς στήλες, ἦταν ἡ παλαιὰ κωμωδία τοῦ Ξενοπούλου «Ὁ Πείρασμός». Καὶ στὰ ἑλληνικά Γράμματα καὶ στὸ ἑλληνικὸ Θέατρο ὁ κ. Ξενοπούλος ἔχει μιὰ στέραρη θέση χάρις στὴν εὐλοκρύνεια καὶ τὴν ἀφοσίωση μὲ τὴν ὁποίαν ἔχει ἐργαστεῖ. Τὴ δύναμη καὶ τὴν ἀντοχὴ τοῦ ἔργου του, πού ἀποτελεῖ μιὰν ὀλοκληρωμένη πνευματικὴν ἐκδήλωση καὶ — ὅπως νά ναι — ἕνα σταθμὸν στὴν ἐξέλιξη τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, θὰ θέλαμε νὰ μελετήσουμε πλατύτερα καὶ μ' ἀφορμὴ σοβαρότερη ἀπὸ τὴν πρεμιέρα τοῦ ἐκάστου καὶ χαριτωμένου «Πείρασμοῦ». Τὸ γλιτωμαγμένο ἀπὸ ἐρσοειτεχνικοὺς συλλόγους, Δραματικὰς Σχολὰς, μικροὺς καὶ μεγαλειότερους θιάσους, τοῦτο ἔργο, δὲν εἶναι τέτοιο πού νὰ κινεῖ ἐνδιαφέρον σὰν ποιοτικὸν ὄν μετὰ σικηνοθεσίας. Κι' ὅσο ὄν — πολὺ σωστά — σκηνοθέτης του σκέφτηκε νὰ τὸ ἀνεβάσει μὲ κοστούμια τῆς ἐποχῆς τοῦ μύθου του, δὲν ἀλλάζει παρά μόνον στὴν ἐπιφάνεια, ἐνῶ στὴν οὐσία του μένει τὸ τοῖο· γιὰτὶ κι' ὅλο μαζί τὸ ἔργο, καὶ ξεχωριστὰ οἱ τύ-

ποι του, εἶναι χωρὶς ἕναν ἐσωτερικὸν κόσμον πού ὑποτίθεται πὺς ἡ νέα σκηνοθεσία θὰ τὸν φώτισε μὲ νὰ ἢ πληρέστερη ἀπὸ ἄλλες παλιότερες, ἀντίληψη. Ἄς μὴ συζητᾶμε ὅμως πὺς πολὺ γι' αὐτό. Οὔτε ὁ συγγραφεὺς του θάχε περισσότερες ἀετώσεις ἀπὸ τὸ ἔργο του, οὔτε τὸ Βασιλικὸ Θέατρο πού ἀνεβάζοντάς το, ὑπελόγησε σὲ μιὰν εὐκόλῃ ἐπιτυχία.

Ἡ παράσταση ὡστόσο χάριξε μιὰν ὠραία διανομὴ (Ἄλκαίου, Παπαδοῦκη, Μιράντα, Μανωλίδου, Μαυροῦλου, Παρασκευᾶς, Δευδραμῆς, Μητσος Μυράτ) κι' ἔχασε μιὰν ἀνώφελη ἰσως, μὰ διασκεδαστικὴ βραδυά.

Οἱ σκηνογραφίες πλούσιες στὸ πνεῦμα τοῦ Βασιλικοῦ δὲν ὀπεδήλωναν χαρακτηριστικὰ τὴν ἐποχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς σκηνοθεσίας, δομένο πολὺ καλλιτέρα στὰ κοστούμια τοῦ κ. Φωκᾶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ